

ה"ט 59293/09/14 - ל ב נגד מ א

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 59293-09-14 ב נ' א

בפני כב' השופטת זהבה (קאודרס) בנר
מבקש ל ב
נגד
משיבה מ א

החלטה

להלן הנימוקים להחלטתי על ביטול הצו:

1. העובדות הצריכות לעניין:

א. ביום 28.9.14, הוגשה בתיק זה בקשה לקבלת צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד. באותו היום ניתן על ידי הצו המבוקש, שתוקפו למשך 30 יום מיום שניתן, האוסר על המשיבה ובני משפחתה לעשות את הדברים הבאים:

1. להטריד את המבקש ובני משפחתו בכל דרך ובכל מקום בין היתר ע"י צילומם באמצעות המצלמה שהותקנה על ביתה.
2. לאיים על המבקש ובני משפחתו.
3. לבלוש אחר המבקש ובני משפחתו, לארוב להם, להתחקות אחר מעשיהם, או לפגוע בפרטיותם בכל דרך אחרת.
4. ליצור קשר כלשהו עם המבקש ובני משפחתו, אם בעצמה או אם באמצעות אחרים.
5. להיכנס לדירת המבקש, ולהימצא ברדיוס של פחות מ - 20 מ' כשהם מחוץ לביתם וחצריהם ובכל מקום אחר שבו נוהגים להימצא בו בקביעות.
6. לפגוע ברכושם.
7. לפגוע בשמם הטוב.
8. לפגוע בחופש התנועה שלהם.
9. לשאת או להחזיק נשק, לרבות נשק שניתן לו מטעם רשות הביטחון או רשות אחרת מרשויות המדינה.

ג. בדיון מיום 28.9.14 קבעתי דיון במעמד הצדדים ליום 5.10.14.

ד. בדיון אשר התקיים ביום 5.10.14 ביקש ב"כ המשיבה כי המבקש ימחק את הבקשה כנגד המשיבה, ללא צו להוצאות, ויסיים לקבל בהסכמה צו לניתוק הדדי.

ה. בדיון נסובה מחלוקת בין הצדדים בעניין צילום המבקש ועוברי אורח אחרים באמצעות המצלמות שהתקינה המשיבה, אשר צוין לגביהם בצו כי חל איסור לכוון המצלמה באופן שהמבקש ובני משפחתו (ואחרים) העוברים בכביש הציבורי - יצולמו. המצלמות, אצין, ממוקמות על גדר המקיפה את חצר הבניין, ופונות לעבר שני מעברים ציבוריים, ומצלמות את עוברי האורח, ביניהם, דיירי הבניין.

ו. המבקש התנגד להצבת המצלמות מאחר ולטענתו הן מצלמות מעברים ציבוריים, בהם הוא עובר מדי יום, והתקנתן, לדבריו, נועדה לעקוב דווקא אחריו. לטענתו, איש אינו רשאי להתקין מצלמות בשטח ציבורי, על מנת לעקוב אחריו ואחרי בני משפחתו, מלבד העיריה והמשטרה.

ז. כן נטען על ידו כי בנה הבגיר של המשיבה, איים עליו באסיפת דיירים מספר חודשים קודם לכן, ובלשונו, "הוא אמר שיש לה קשרים בעולם התחתון והוא לא רצה לצרף אותם כדי ללחוץ עלי כי הייתי נגד בניה לא חוקית, שהיא ביקשה לבצע". לדבריו, עד היום לא התלונן במשטרה ופנה רק כעת, לאחר התקנת המצלמות, מאחר וחש שעוקבים אחריו. כשנשאל אם ידוע לו שזרקו על המשיבה ביצים וירקות השיב כי אינו יודע וטען כי אינו מזהה את התלונה שהגישה המשיבה בגין חפצים שנזרקו לחצרה.

ח. לשאלת ב"כ המשיבה השיב המבקש כי הוא עובד כמשחין וכי אין לו ידע בקרב מגע. עם זאת טען כי יש לו ידע בקרטה, עסק בכך בעבר וכיום הוא עוסק ב"ג'אוג'יצו ברזילאי" ו"בקצת ספורט".

ט. ב"כ המשיבה טען מנגד כי המשיבה שעברה להתגורר בקומת הקרקע בבניין לפני כחצי שנה, סובלת מהמבקש אשר השליך לעברה חפצים וסיכן את חייה, ואיים עליה ועל אחרים הקשורים אליה, וביניהם, ילדיה, אדריכל מטעמה, עובדי שיפוצים ובעלי מלאכה שהתקינו את המצלמות. המצלמות הותקנו ע"י המשיבה, לדבריו, על מנת לשמור על בטחונה ועל חייה של המשיבה, ונועדו להתחקות אחר הגורמים המשליכים לעברה חפצים אך לא נועדו להתחקות או לבלוש אחר איש מסוים. לדברי ב"כ המשיבה, המבקש ניסה להיתמם ולהטעות את בית המשפט אך הוא הודה כי הוא עוסק בתחום הקראטה וההיאבקות והוא בעל הסמכה בתחום, ומשכך, הוא אינו חושש ממצלמות. לדבריו, המבקש לא הצביע על כל הטרדה או נזק שנגרמים לו עקב המצלמות. למבקש מעבר נוסף שהוא יכול לעבור בו. לדבריו, מתוך עשרות תושבים המתגוררים בבניין והשביל הסמוך, המבקש הוא היחיד שהגיש בקשה זו. לדברי ב"כ המשיבה הסיבה לכך היא כי המצלמות מונעות מהמבקש להמשיך ולהציק למשיבה, ועובדה מוצקה היא - שמיום שהותקנו הופסקו ההטרדות והפגיעה בה. המצלמות, לטענתו, מתעדות כל אדם או צד ג' שרוצים לפגוע בה ושומרות על חייה ועל בני משפחתה.

י. לשאלת בית המשפט השיבה המשיבה כי מעולם לא ראתה את המבקש זורק לחצרה ביצים או זבל.

יא. כן טען ב"כ המשיבה כי על פי הפסיקה יש צורך בסמיכות זמנים בין ההטרדה והאיום לבין הגשת הבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת, בעיקר כאשר מדובר בסכסוך שכנים, וכי המבקש לא פנה לבית המשפט בסמיכות לאירועים שאירעו לטענתו, האחד, לפני כחצי שנה, עת איים עליו, לטענתו, בנה של המשיבה, והשני, מיד לאחר התקנת המצלמות, לפני כ- 3 חודשים. כן נטען כי המבקש אף לא פנה למשטרה לאחר האיומים להם טען מצד בנה של המשיבה.

יב. ביום 5.10.14 ניתנה החלטה לפיה הצו מיום 28.9.14 מבוטל בנסיבות העניין, ללא צו להוצאות, והנימוקים יועברו לצדדים בשלב מאוחר יותר.

2. המצב המשפטי:

יא. הפסיקה עסקה לא אחת בעניין התקנת מצלמות על ידי מאן דהוא במרחב הציבורי, במטרה למנוע נזק לרכוש ועוד כיו"ב. בתא (ראשל"צ) 4620/08 אוסקר אלבר קרסוצקי נ' חיים סמדר, התקינו הנתבעים מצלמה נסתרת בחדר המדרגות המשותף לכל דיירי הבניין מבלי לקבל את רשות נציגות הבית המשותף לכך. המצלמה הותקנה באופן שתיעד חלק ניכר מדלת הכניסה לבית התובעים, וזאת מבלי לקבל את הסכמת התובעים לכך. בית המשפט שם פסק כי בנסיבות העניין, אין הוא רואה בהצבת המצלמה הסמויה כחורגת מן המותר בחוק הגנת הפרטיות וכך בלשוננו:

"ראשית, יש להביא בחשבון שהמצלמה הותקנה בחדר המדרגות של הבית המשותף. במובן זה מדובר במתחם אליו יכול כל אדם להיכנס, מבלי להיזקק לאישור מראש, לרבות דיירי הבית, אורחיהם ועוד. לכך יש להוסיף שמתוך עיון בסרטונים עולה שהמצלמה מכוונת בעיקר אל דלת הנתבעים (משפחת סמדר). החלק הנצפה בכניסה לדירת התובעים (מש' קרסוצקי) הוא חלקה התחתון של דלת הכניסה באופן שלא מאפשר לראות את פלג גופו העליון של הנכנס או יוצא מדירת התובעים. על כן ספק רב אם אין עסקינן ברשות הרבים.

שנית, אף אם אין מדובר "ברשות הרבים", אני סבור שעומדת לנתבעים הגנת "ההגנה על אינטרס אישי כשר" כקבוע בסעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות.

מר סמדר הסביר בעדותו לפניי שבשנת 2005 החלו להיגרם נזקים רבים באזור מבואת הכניסה לדירתם. תחילה סברו שהנזקים נגרמו על ידי ילדיהם. אולם כשהבינו שלא כך הדבר, התקינו בשנת 2007 מצלמה נסתרת באזור פתח דירתם. מאחר שהנתבעים לא ידעו מיהו הגורם המשחית את רכושם ואף לא חשדו בגורם כזה, הרי שפעולה זו לא נעשתה מתוך רצון "לבלוש" או "להתחקות" אחר התובעים בחי' היום יום שלהם כאמור בסעיף 18(2)(1) לחוק הגנת הפרטיות.

התרשמתי שהתקנת המצלמה הנסתרת נעשתה מתוך רצון כן לברר את זהות הגורם נזק לרכושם ובכך למנוע הימשכותם של מעשי ונדליזם. בכך ביקשו הנתבעים להגן על "עניין אישי כשר" כאמור בסעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות. בהקשר זה יש לציין כי פעולה הנעשית לשם הגנה על רכוש הוכרה על ידי הפסיקה כ"עניין אישי כשר" ביחס לעוולת לשון הרע [ראו: ע"א 310/74 שיטריט נ' מזרחי, פ"ד ל(1) 389,391 (1975)]. על דרך ההיקש יש להחיל קביעה זו גם לגבי הצבת מצלמה סמויה שנועדה לתעד אירוע של פגיעה ברכוש או בחיים. עובדה היא שהסרטונים שתועדו באמצעות אותה מצלמה עמדו בבסיס כתב האישום שהוגש כנגד מר קרסוצקי [ראו נספח 7 לנ/7 - כתב האישום וכן ראו הכרעת הדין בעניינו של מר קרסוצקי - מוצג נ/12 עמ' 57].

מטעמים אלה אני קובע שהתקנת המצלמה הנסתרת על ידי הנתבעים נעשתה למען תכלית ראויה שמטרתה, הגנה על אינטרס קנייני של הנתבעים. יתר על כן, הצבת המצלמה הסמויה נעשתה באופן שאינו חורג מן הסביר, כמפורט לעיל. משכך, אין בעצם פעולת הצילום כדי להקים לתובעים עילת פיצוי מכוח חוק הגנת הפרטיות.

אציין כי בהחלטה שניתנה בהט(חי') 50324-01-13 **צפורה זוהר נ' הדס שמחון**, שם נבחנה טענה דומה בנסיבות דומות למקרה דנן, בית המשפט דחה את הטענה לפגיעה בפרטיות של המבקשת והפנה את המבקשת, ככל שהיא סבורה שהמעשים המפורטים בבקשה מנוגדים להוראות הדין, לפעול באמצעות הליך לפי חוק הגנת הפרטיות. וכך מפי כב' השופטת מעין צור:

"המבקשת טוענת כי המשיבה התקינה מצלמה "וזו מכוונת אל המעבר שבו היא צופה עליו ועל כל מי שעובר בכל שעה". לטענת המבקשת מדובר בפגיעה בפרטיות, אשר מהווה הפרה של הצו ההדדי. דין

הטענה להידחות. התקנת מצלמה ברשות הרבים אינה מהווה, על פניו, פגיעה בפרטיות (ראה הגדרת המונח בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות")). המבקשת עצמה מציינת, כאמור, בבקשתה כי המצלמה מצלמת כל מי שעובר במקום, ולא דווקא אותה.

ובהמשך:

"במקרה זה יכולה המבקשת לפעול, ככל שהיא סבורה שהמעשים המפורטים בבקשה מנוגדים להוראות הדין, באמצעות הליכים משפטיים רלבנטיים נפרדים, למשל באמצעות הליכים לפי חוק הגנת הפרטיות...".

עם זאת, בהט(בית שמש) 13303-06-11, שם הותקנה מצלמה בחדר מדרגות של בניין משותף, המצלמת ומתעדת את המבקשת ואת בני משפחתה כשהם עוברים בחדר המדרגות, ואף ניתן לראות את דירתה של המבקשת כאשר הדלת נפתחת, נענתה כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ לבקשה ונתנה צו האוסר על המשיבים, בין היתר, להפעיל מצלמות ברכוש המשותף או בכל מקום בבנין בו מתגוררים הצדדים, בנימוק כי יש בכך פגיעה קשה בפרטיות. וכך בלשונה:

"חוק הטרדה מאיימת מגדיר בסעיף 2 מה ייחשב כהטרדה מאיימת, ובנוסף קובע רשימה של פעולות המצדיקות מתן צו לפי החוק. פעולות אלו כוללות, בין היתר, הטרדה, בילוש, התחקות אחר מעשיו של אדם, פגיעה בפרטיותו ועוד. הפגיעה בפרטיות היא, איפוא, אחת מבין הפעולות המצדיקות מתן הצו, אולם אין היא היחידה. מכאן שיש זיקה מסוימת בין הנושא הנדון לבין הדין הנוגע לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות), גם אם אין חפיפה בין השניים.

אני סבורה שצילום חדר מדרגות של בית משותף באופן קבוע נכלל בהגדרת הטרדה מאיימת. מעקב כזה פוגע בשלוות חייו של אדם, הוא מהווה בילוש והתחקות אחר דיירי הבית והעיקר - פוגע בפרטיותם. זאת במיוחד כאשר הצילום אינו מאוחסן במקום בלתי ידוע אלא מוקרן על מסך במטבח דירתה של המשיבה ונצפה באופן שוטף על ידי בני משפחתה (ראו עדות המשיבה בפרוטוקול מיום 27.6.11).

חוק הגנת הפרטיות קובע הגנות שונות השוללות התקיימות העבירה או העוולה של פגיעה בפרטיות. סעיף 18(2)(ג) קובע הגנה כאשר הפגיעה נעשתה בתום לב ולשם הגנה על עניין אישי כשר של הפוגע. ב"כ המשיבים הפנה לפסק הדין שניתן ע"י כב' השופטת א. באום ניקוטרה בבש"א (שלום ירושלים) 5565/07, ניקסון צבי נגד סומר שטיין דוד ג'פרי. באותו עניין נקבע כי השאלה העיקרית שיש לדון בה היא "שאלת המידתיות. על בית המשפט לשאול עצמו - האם היא זה מידתי לצלם את חצר המבקשים יומם ולילה כדי לשמור על צנרת המזגן, או שמא ישנה דרך אחרת...".

חוק הטרדה מאיימת אינו קובע הגנות, אולם הוא מקנה לבית המשפט שיקול דעת בנוגע למתן הצו. אני סבורה כי במסגרת אותו שיקול דעת יש להביא בחשבון גם את השיקול האמור, דהיינו האם יש לאפשר את הצילום על מנת להגן על אינטרס לגיטימי שיש למשיבים, ומה המשקל שיש לייחס לכל אחד מן השיקולים.

בנסיבות העניין, המשיבים לא הצביעו על פגיעה ממשית וקונקרטית שנגרמה להם על ידי המבקשת או בני משפחתה. המשיבים התייחסו ל"הצקות", צעקות, סגירת ברז המים שיוחסה למשפחת המבקשת מבלי שהובאו ראיות לכך, וכדומה. לא הוכח, איפוא, כי קיים חשש לפגיעה של ממש, החורגת מחוסר התחשבות הקיימת לעיתים בין שכנים.

מאידך גיסא, הצבת מצלמות בחדר המדרגות גורמת לפגיעה קשה ומשמעותית בדיירי הבניין. רכוש משותף אינו שטח ציבורי, ואדם עשוי לנהוג בו בחופשיות יתרה מזו שהוא נוהג ברשות הרבים, במיוחד כאשר אינו מבחין באנשים נוספים. אין הכוונה להתנהגות שיש עמה פגיעה באחר, אלא לעניינים אישיים, כגון סידור הבגדים והטבת המראה, וכיוצ"ב. צילום ומעקב אחר אותו אדם מהווה פגיעה בפרטיותו. הדברים תקפים שבעתיים כאשר המצלמה מכוונת ישירות לפתח ביתה של המבקשת, כך שבזמן שהדלת נפתחת היא קולטת את רשות היחיד של המבקשת, ולא רק את השטח המשותף. כפי שצינתי לעיל, הצילום אינו מאוחסן לשעת הצורך בלבד, אלא נצפה באופן קבוע על ידי המשיבים ומשפחתם, במטבח ביתם. 5129אאאאאא

אני סבורה כי בנסיבות שתוארו התקנת המצלמות והשימוש בהן גורמים להטרדת המבקשת, פוגעים בשלוות חייה ובפרטיותה ויש בהם משום הטרדה מאיימת בלתי מוצדקת.

3. יישום הדין במקרה שבפנינו:

בענייננו, המשיבה טענה כי נזרקים חפצים לעברה, קיים סיכון לחייה והיא אף הגישה תלונה על כך במשטרה. ב"כ המשיבה הבהיר כי התקנת המצלמות נעשתה במטרה למנוע את המעשים, ולא לבלוש אחר אנשים. כפי שעולה מעדותה של המשיבה בפני, לאחר התקנת ההטרדות פסקו.

מנגד, טען המבקש כי הוא חש שעוקבים אחריו.

א. השתכנעתי כי המשיבה לא התקינה את המצלמות מתוך רצון "לבלוש" או "להתחקות" אחר המבקש, דווקא בחיי היום יום שלו, כאמור בסעיף 2(1) לחוק הגנת הפרטיות. המבקשת ביקשה, באמצעות המצלמות, להגן על "עניין אישי כשר", כאמור בהגנה הניתנת לה בהתאם לסעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות, כפי שנקבע בפסק הדין שלעיל (עניין אוסקר, עמ' 14). עם זאת, ישנה פגיעה כלשהי בפרטיותו של המבקש, אשר חש כי המצלמה מוקמה בנסיבות דן על מנת להתחקות אחר צעדיו.

ב. העדר הסמיכות בין ההתקנה להגשת הבקשה - מהווה הסיבה המהותית לביטול הצו.

4. לסיכום:

לאחר עיון בטענות הצדדים, ולאור הפסיקה שמניתי לעיל, אני קובעת כדלקמן:

1. הצו בוטל על ידי ביום 5.10.14, זאת בשל העדר סמיכות בין האירועים שנטענו על ידי המבקש בבקשתו - איומים מצד בנה של המשיבה לפני כחצי שנה והתקנת המצלמות, לפני כשלושה חודשים - לבין מועד הגשת הבקשה דן.

2. כאמור, מצאתי כי הייתה עילה מוצדקת מלכתחילה להצבת המצלמות. כעת, לאחר משהודתה המשיבה כי ההטרדות פסקו, על המשיבה להפסיק לחלוטין את פעילות המצלמות או להסירן, עקב פגיעה בפרטיות. המבקש יוכל לפנות לסיוע משפטי, עורכי דין חינוך מטעם המדינה, שד' פל ים 15 א' חיפה, טלפון: 8633666, על מנת שיפנה לבית משפט השלום במסגרת הליך של חוק הגנת הפרטיות, במידת הצורך, בעתיד.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ה, 30 אוקטובר 2014, בהעדר
הצדדים.